

Arrest

nr. 170 323 van 21 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige twee asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk een conflict met zijn neef en problemen met en een vrees voor de Taliban omwille van zijn verklaarde profiel als NGO-medewerker.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 115 532 van 12 december 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij over een veilig en redelijk intern hervestigingalternatief beschikt om aan het geweld in het noordwesten van Pakistan te ontsnappen.

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 29 januari 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep hiertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 143 036 van 13 april 2015.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende en nieuwe verklaringen af -hij beweert o.a. dat zijn familie door foto's op facebook ervan overtuigd zou zijn dat hij tot het christendom is bekeerd- en een brief van zijn advocaat en een e-mail neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 115 532 van 12 december 2013 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van

diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker oppert thans dat van zodra hij documenten heeft bekomen waaruit blijkt men er van overtuigd is dat hij tot het christendom is bekeerd hij deze zal overmaken, doch tot op heden ontbreekt hiervan elk spoor.

Verzoeker bekritiseert, doch ontkracht, noch weerlegt de verschillende vaststellingen op grond waarvan in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in de Pakistaanse provincies (Punjab, Sindh, Balochistan en Pakistan controlled Kashmir (PcK)), waar er thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 484/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in dit verband laat gelden dat het geen evidentie is om in Pakistan een ander toevluchtsoord te vinden mede gelet op het feit dat hij al geruime tijd door de Taliban wordt gezocht, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat aan verzoekers verklaarde problemen met en vrees jegens de Taliban, zo werd in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 115 532 van 12 december 2013, geen geloof wordt gehecht.

Ofschoon, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier en deze door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegd, de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en PcK weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen nu deze ook worden getroffen door terreur en allerhande ander soort driest geweld, is de omvang en intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan, en blijkt uit die informatie -noch die van het Commissariaat-generaal, noch die door verzoeker bijgebracht- niet dat het geweld in voornoemde provincies van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat migranten geenszins met onoverkomelijk hindernissen worden geconfronteerd en dat er in het algemeen in Pakistan een trend is van verstedelijking die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken. Gezien verzoeker een gezonde jongeman is, die een opleiding heeft genoten in Pakistan en naast Pashtu ook Urdu en wat Engels kent en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, mag terecht worden aangenomen dat hij in staat is om buiten zijn regio van herkomst zich in zijn levensonderhoud te voorzien.

Er zijn geen objectieve argumenten voorhanden die erop wijzen en verzoeker toont niet aan dat hij zich niet in één van de grote steden die gelegen zijn in hogervermelde provincies in Pakistan kan vestigen om de onveilige situatie in zijn regio van herkomst te vermijden.

De bij het verzoekschrift gevoegde brief van verzoekers raadsman werd reeds eerder neergelegd.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 mei 2016, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de grond in de beschikking. Zij preciseert dat er nieuwe documenten werden ingediend, nieuwe verklaringen, en dit wel degelijk een ander licht kan werpen op de situatie. Verzoekende partij vervolgt dat het niet is omdat in een vorige asielaanvraag als ongeloofwaardig werd bestempeld het nieuwe document geen ander licht kan werpen op haar situatie, wanneer de inhoud van het document wordt onderzocht. Verzoekende partij wijst er op dat de manager van de Pakistan Youth Organization in mailverkeer met het BCHV heeft verklaard dat zij daar tewerkgesteld was en dat zij het land moest verlaten omwille van bedreigingen. Deze feiten en gegevens staan zwart op wit en worden bevestigd door het BCHV, zodat dit niet zomaar aan de kant kan geschoven worden gelet op het belang van een organisatie als het BCHV. Voorts is er nog de vrees van verzoekende partij ten opzichte van haar familie omdat haar familie het vermoeden heeft dat verzoekende partij zich heeft bekeerd. Haar bekering toont verzoekende partij bovendien aan door middel van een foto. Dergelijke documenten kunnen wel aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 2 mei 2016 opgenomen grond.

Vooreerst wijst de Raad er op dat de huidige derde asielaanvraag van verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij lijkt te poneren, niet in overweging werd genomen enkel en alleen omdat haar asielrelaas reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden, maar omdat verzoekende partij naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen en die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Zo motiveert de commissaris-generaal wat betreft het mailverkeer met het BCHV op correcte wijze het volgende: *“Tenslotte verwees u naar bewijs ingezameld door het BCHV dat uw betrokkenheid bij "PYO" dient te ondersteunen. Het gaat hier echter enkel om e-mailverkeer dat bezwaarlijk als een overtuigend bewijs van uw activiteiten voor een ngo beschouwd kan worden. Bovendien gaat de e-mail uit van de heer Shahid, de zelfde man die volgens u in uw voorgaande asielaanvragen attesten voor u opstelde, waarvan de inhoud volgens uw eigen verklaringen verkeerd was. Dit ondermijnt verder het geloof in de bewijswaarde van deze e-mail.”* Verzoekende partij ontkracht deze motivering niet.

Wat betreft de vrees van verzoekende partij ten opzichte van haar familie omdat haar familie het vermoeden heeft dat verzoekende partij zich heeft bekeerd, stelt de Raad vast dat verzoekende partij dit geenszins weet hard te maken. Het enige wat verzoekende partij bijbrengt ter staving hiervan, zijn de bij haar verzoek tot horen gevoegde foto's van haarzelf die op haar facebookprofiel werden geplaatst.

Daargelaten het gegeven dat dit verzoek er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten, kan de Raad uit deze outprint en foto's slechts vaststellen dat verzoekende partij eenmalig aanwezig was in een kerk. Hieruit kan bezwaarlijk besloten worden dat de familie van verzoekende partij omwille van haar aanwezigheid in een kerk het vermoeden koestert dat zij bekeerd is, laat staan dat zij op die manier aantoonbaar dat zij omwille van dit vermoeden problemen zou kennen met haar familie in haar land van herkomst.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS